

Cesta na daleký sever

Pátek 23.7. odjezd

To že pojedeme na sever, bylo rozhodnuto už před rokem, když jsme se vraceli z východu ze Zakarpatské Ukrajiny. A najednou udeřil den dé. Dvacátá hodina v pátek 23.7. se zdála jako vhodný čas pro odjezd. Všichni byli natěšení a autobus se pomaloučku plnil. Je třeba podotknout, že Roman přijel se závěsným zařízením na vlek už namontovaným a nemuselo se na nic čekat. Poslední úpravy na vleku byly jen už formalita. Zkontrolovat loď, úvazy a všechn potřebný vodácký materiál. Navázal se malý skutr jako průzkumné vozidlo a také se vzaly dvě lodě navíc pro případ ztroskotání. K tomu do nás bušil neustálý teplý a vytrvalý déšť, který jen umocňoval cestovní horečku v každém v nás. Přesně v 21.05 se kola busu hnula a vyrazila směr Berlín. To byl povel, že se začalo rozdávat teplé pivo, ale studená kořalka. Roman nebyl pochválen, že nakoupil teplé pivo, ale když slíbil, že do hodiny bude mít správnou teplotu, bylo mu odpuštěno. Chutná kořalka dodala dobrou náladu všem a děti v buse začaly ječet nadšením, že nebudou muset jít brzo spát. Cesta ubíhala ve svižném tempu a 02,45 jsme měli půl hodinky pauzu u pumpy kousek za Berlínem. „*Hele, támhle ten chlap chce hamburger, a ještě si to napíše na cedulku,*“ oznamoval Milda všem a kroutil při tom hlavou. „*Ty vole on nechce nažrat, on stopuje a chce jet do Hamburku.*“ „*Tak aspoň si tady najdu nějakou kešku,*“ prohodil, a šel si vyfotit stopaře s cedulkou.

Sobota 24.7. Roztok

V Roztoku jsme byli po šesté hodině ráno. Jedeme tankovat poslední levnou ropu. U pumpy stojí naložená dodávka a všude samé hadry. Posádka pobíhá zmateně a něco drmolí. „*Ty taky jedou na vodu, mají víc hadrů jak cikáni a jsou už stejně nalitý jako vy,*“ pronesl jízlivě Roman a usedl hbitě za volant. Za to si vysloužil něco ostřejšího na svoji adresu, ale to už jsme byli v přístavu.

V přístavu čekáme na trajekt.

Lístky na trajekt jsme vyzvedli v kanceláři lodní společnosti Scandlines a v devět hodin jsme se vydali lodí směr Gedser do Dánska. Na lodi jsme namířili hned na horní palubu a kochali jsme se plavbou po klidném moři. Pak naše kroky zamířily do restaurace, kde jsme se občerstvili. Po dvouhodinách jsme uháněli po dánských rovinách směrem na Helsingør. Cestou neustále prší a musíme vylívat z lodí vodu. Cesta po dánské rovině byla fádni a tak někteří jedinci pospávali. „*Vstávej!!, jde se pařit,*“ zahromoval Eřa na spícího Yendu. Ten ani nezvedl obočí a líně odsekl, „*až bude kopec tak mně vzbudíte.*“ Po chvilce nás zaujal velký vypálený lán pole. Na to téma se strhla debata, jestli je to ekologický nebo ne. Padaly různé názory, až rozhovor ukončil Roman a pravil: „*Vy volové, viděli jste někdy hořet stoh, jaká je to nádhera,*“ a bylo po debatě. Kolem půl třetí jsme byli v Helsingøeru u hradu Kronborg.

Hrad Kronborg.

Prohlídka nádvoří a okolí nám zabrala asi 1,5 hod. Martin Kořátko vzal prohlídku z gruntu. Prohlížel každý kámen a dělovou kouli velmi důkladně. Po dlouhé úvaze pronesl: „*Ten hrad musí být mladší, než je tady napsáno.*“ Tak nevím, kdo má pravdu.

Hradní děla chrání prostor od moře.

V 16.30 jsme se opět nalodili na loď a přešli jsme do Švédska. Cesta na Stockholm byla ve stejném duchu, jako cesta po Dánsku. Samá rovina, nikde žádný kopec ba ani kopeček či mulda. Jenom nekonečně rovná placka. Vedli se řeči a kolem 20 hod jsme si začali hledat bydlení. U městečka Vittarid kousek od řeky Lagan jsme našli to správné místo. Velké kamenné stoly nás přivítaly bez keců, a tak jsme se ubytovali. Jezero, které leželo nedaleko za malým lesíkem, bylo v ten večer zalito krásným západem slunce. Ohnivá koule probarvila hladinu jezera všemi barvami. Pohled na tuto úžasnou přírodní scenérii byl pastvou pro naše unavené oči. Spát se šlo až, když nás zahnal silný déšť.

Západ slunce nad jezerem.

Neděle 25.7. Stockholm

Celou noc pršelo a vydrželo to až do rána. Obloha byla děsně šedivá a zamračená a nedávala velkou naději, že se brzo umoudří. Za stálého deště se v 9 hod odjíždělo směr Stockholm. Cestou se probíraly hlášky a zážitky z minulých akcí a cesta mile utíkala. Stále prší. Řeší se, kde se zastaví na čůrání. „*Vlasto, teda Romane, zastav, nedělej kravůůů,*“ žadonil Erik a kroutil se jak nakopnutá zmijs. „*Zastav u pumpy, já koupím noviny abychom věděli, jaké bude počasí,*“ pronesl Luboš. „*To nemusíš zjišťovat, stačí, když se podíváš z autobusu, stále chčije,*“ odpověděl Gas a podal mu vychlazený pivo. Po chvilce autobus stává a je opět nutné vylívat vodu z lodí. Úsměv a lepší náladu vyvolalo slunce. Po dlouhé době přestalo pršet a Stockholm se blížil. Kolem 16 hod jsme zaparkovali na nábreží pod parlamentem a vyrazili jsme na prohlídku města.

Stockholm, parkujeme pod královským palácem.

Prohlídka parlamentu.

Henýs na stráži.

Hradní nádvoří.

Neměli jsme moc času, ale historické jádro města jsme stačili proběhnout a také výměnu sráží na hradě. Upřímně řečeno přehlídka okresního formátu. Kolem půl šesté odjíždíme dále na sever. Máme v úmyslu si najít spaní někde u řeky. V buse se strhla velká bitva o pomyslný žlutý trikot pivního maratónu. V 18.05 přebírá žlutý trikot Gas. Na papíře má 38 čárek, teda piv. „*Kolik že jich má? Pošli mě sem dvě a ty svlíkni dres,*“ chvástal se Milda. V takovémhle duchu probíhala bujará zábava a všude vládla pohoda. Bydlení jsme objevili u krásného jezera u vesničky Karlbo. Zajeli jsme do lesa na polní cestu. Stany jsme rozmístili na velmi malém plácku přímo v lese. Udělal se oheň a bylo dobře. Večerní sezení opět rozpustil déšť.

Večer u ohně.

Pondělí 26.7.

Ráno bylo příjemné a teplé. Chaty u jezera byly vesměs prázdné. U jedné jsme si udělali krásnou koupelnu. Po ranní hygieně asi kolem desáté hod vyrazíme za dalším dobrodružstvím. Počasí nebylo zrovna nejlepší. Stále ve mně kypěla myšlenka změnit plán a místo na sever odjet přímo na západ do Norska. Zastávka v malém městečku tomu dala podmět. Noviny nelžou, a když jsme viděli na vlastní oči, že v Norsku je nádherně, bylo rozhodnuto. Nálada okamžitě gradovala. Náhlá změna cestovního plánu nikomu nevadila a už jsme uháněli kolem řeky Vöster, směrem na západ. Pokaždé, když jsme míjeli nádherné peřeje zaznělo v buse souhlasné týýý, to je paráda. Slunce nám přálo a ukazovalo svoji zlatou tvář. V odpoledních hodinách jsme se přiblížili na dosah norských hranic. Silnice se skoro dotýkala pro nás úplně neznámé řeky. Jmenovala se Gora. Vypadala nádherně. Svými parametry nás všechny uchvátila. Všude přítomné peřeje dělaly z řeky přímo krasavici. Obdivovali jsme okolí a rychlou vodu. Na soutoku řeky s řekou Fulua jsme našli nádherné tábořiště.

Tábořiště na řece Gora.

Vypadalo jako zjevení z jiných dob. Splývalo se stínem lesa a sluncem ozářené řeky. Otevřený malý srub s venkovním ohništěm a připraveným dřívím vyvolal výbuch nadšení u všech výletníků. I kadibudka vybavená vším potřebným stála opodál. Dřevěné stěny srubu s povlakem lišejníku zářily zeleně. Silná vůně mechů a smrkové smůly dodávala místu punc ryzosti. No a do toho na nás pohlíželi kolem všude přítomní nádherní křemenáči. Nálada byla povznášející. Konečně nastal vhodný čas udělat v poklidu dobrou večeři. Gas s Mildou narážejí propašovaný soudek piva. Nikdy bych netušil, kolik rozkoše je ukryto v čerstvě natočeném pivu. Kytárky se rozezvučely, pije se čepované pivko, pojídá se výborná smaženice a všude vládne dobrá pohoda. Spát se jde ještě za světla, i když bylo kolem půlnoci.

Večer plný pohody.

Úterý 27.7. řeka Gora 18 km

S luníčko bylo ještě částečně za mrakem a v deset hodin jsme nastupovali do busu a jeli jsme proti proudu řeky. Asi po 15 km jsme zastavili v pěkném kempu, kde jsme vzbudili malou pozornost místních. Bus s vlekem plný lodí mnozí ještě asi neviděli.

Společné foto před vyplutím na řeku Gora

Už od první chvíle řeka budila důvěru a měla šmrnc. Krásné okolí, zdravý les a nádherná příroda kolem, vzbuzovala libé pocity u všech vodáků. Po několika km nás překvapil Roman s Fandou, když na nás mávali z malé skály na břehu lesa. Najednou se řeka začala kroutit a utíkat rychleji a rychleji. Malé peřeje střídaly velké peřeje.

Řeka Gora a její krásné okolí.

Dravost řeky nedovolovala pozorovat a kochat se okolím. Na jednom místě Milda přecenil svoje schopnosti a bylo vymalováno. Rychlé peřeje zmítaly oběma vodáky neuvěřitelně bezohledně. Gas, který je profesně elektrikář a také záchranář se specializací odborníka, tedy chlap co v nouzi pečuje o ztroskotané. Umí je dostat do bezpečí, podat včas pivo a přispěchat s dobrou radou se projevil jako supr extra záchranář. Po rychlém zásahu Gase a kamarádů byli oba nevodáci v bezpečí. Adélka, jeho háček po vytažení na břeh byla dobita jako Rus. Milda také nevypadal svěže, ale on si to zasloužil, pro jeho vodácké ignorantství. Po krátkém lékařském zákroku, kdy bylo ošetřeno koleno Adélky, se opět házelo na vodu.

Záchranná akce Mildy a Adélky.

Chvilka odpočinku.

Preventivně se podával rum jako desinfekce a hurá do peřejí. Všichni byli nadšení, jenom Milda nevypadal, že se těší. Vypadal ztrápeně a Adélka byla ve smrti, když pohlédla na rozdivočelou řeku. Představila si, co jí ještě čeká za utrpení s mladým kapitánem. Měla pravdu, cvaknuli se ještě 3x. Závěrečná 5 km peřej WW 2-3 byla obrovská lahůdka pro všechny. Nekonečná euforie plná peřejí a krásných zážitků. V 13.30 hod jsme dopluli do našeho známého tábořiště. Milda si oddychnul, že je už konec. Určitě z něj bude dobrý vodák. Udělali jsme si oběd a vyjeli jsme na cestu do Norska. Sluníčko pálilo a všichni byli spokojeni. Na hranicích trochu bloudíme, ale po krátkém čase už uháníme správným směrem.

Tonda vyhlíží, kdo mu podá pivo.

Za autobusem se ukrýváme před silným větrem.

Kolem 20 hod zastavujeme u nádherného jezera. Foukal silný vítr, ale slunce stále hrálo. Každý si našel svoje místo na spaní a po večeři jsme se všichni shromáždili v zázvěří busu a vedly se moudré řeči.

Tábořiště na jezeře kde nás navštívili pleskoni.

Západ slunce, je kolem 01.hod.

Byl to ukecaný večer a moc jsme se nasmáli. Náčelník vyprávěl historky o své nezbedné babičce. Nejvíce pobavila ta, když se propadla do senkrovny, a nemohla vylézt ven. Marně volala o pomoc a málem se utopila. Ještě, že uměla dobře plavat, byla totiž sokolka. Nakonec její volání uslyšel opilý soused, který jí šel zrovna krást angrešt. Přivolaný doktor jí obracel hráběmi, jak chudák smrděla. Také velmi pobavila historka, jak zapřahala své králíky Belgické obry do vozejku a jezdila s tímto povozem pro krmení. Bujarý smích narušil až Ondra s Magdou, když se vrátili z průzkumu okolí, že nedaleko se potuluje stádo losů. Mnozí tomu uvěřili, a šli se také podívat. „*To nejsou losi, ale sobi, ale jsou tam jenom dva,*“ prohlásil Ěra. „*Nejsem blbej, to jsou losi, viděl jsem je, byli kousek ode mě. Tihle mají ty parohy zahnutý, a to zvíře je větší než kůň,*“ silně argumentoval Gas, a snažil se Erikovi a jeho rodině vyvrátit jeho tvrzení. „*No jo, ale u vás v Brně nerozeznáte koně od osla, a k tomu jsi nalitej a všechno vidíš dvakrát,*“ vrátil úder Ěra. „*Tak to bude pleskoň,*“ nechtěl se zahanbit Moravák. Další chytrák prohodil, „*A měli lopaty? neměli, tak to byli sobi.*“ „*Losi žijou nalevo od Brandýska v Třebusicích,*“ prohodil Yenda. Tahle věta ještě více popudila všechny diskutující. Debata sobi, losi nebo pleskoni nám vydržela dlouho do noci. Dodnes nikdo neví, co jsme vlastně viděli. Debata se protáhla až do třetí hodiny ráno. Když došly patrony, šlo se spát.

Středa 28.7. řeka Gaula 25 km

Ráno bylo nádherné. Vítr ustal a klidná hladina jezera se leskla a lákala k ranní koupeli. Mlžný opar se pomaloučku zvedal nad hladinou a vyzýval ke koupačce. Švícko, který byl jako první ve vodě, na to doplatil ztrátou snubního prstenu. „*Nesmíš číst pohádky, to neplatí, když zahodíš prsten, že se zbavíš i ženy,*“ poučoval novomanžela Erik. Marná snaha vylovit prsten z hlubin jezera ukončilo silné zatroubení busu. Pohledem na horu za jezerem jsme se loučili s nádherným místem.

Švícko loví utopený prsten.

Celkový pohled na jezero.

Toto místo bylo tak pěkné, že se nám po něm začalo stýskat dřív, než jsme ho opustili. Projížděli jsme kolem velkého jezera a obdivovali jsme krásnou krajinu a nedaleké pohoří. Pohledem každý šmíroval okolí a hledal zatoulané stádo sobů či pleskoňů. Poklidnou náladu v busu rozvířil Gas výkřikem: „*Kluciii, támhle u silnice leží obrovskej jezevec.*“ „*Bud' klidnej, to nebyl jezevec, ale upadlej vejfuk,*“ ujistil informátora Roman. Za to sklídil jízlivý smích od všech výletníků.

Pomalounku jsme se blížili k řece Gaula k městečku Sigas. Zde nás čekala úžasná řeka. Počasí bylo nádherné. Gas s Mildou zabrali nepotopitelný plovák, aby měli jistotu, že to přežijí. Milda nechtěl riskovat další vodáckou potupu. Po nezbytných pokynech, které se týkaly plavby po neznámé řece, jsme se nedočkavě vrhli do kudrnaté vody. Rozhodně jsme si všichni užívali rychlou plavbu.

Tady byla ještě velká pohoda.

Řeka ukazovala na každém úseku svoji nevyzpytatelnou tvář a vyžadovala neustálou pozornost. Na březích i pod lodí přibývalo kamení. Řeka se kroutila a místama začala cenit svoje kamenné zuby. Po asi dvou hodinách plavby slyšíme už z dálky obrovský hluk, jako z kovárny. Po chvilce přijíždíme k místu, kde se stékaly dvě řeky. Obě řeky se spojily do jedné obrovské peřeje. Peřej byla z kopce a budila respekt. Nastalo, co nastat muselo. Zrno se oddělilo od plev. Nezbytná porada kudy, a už první loď míří do rozbouřeného živlu. PB s dětskou posádkou jako první vzal peřej ztečí. Zdolává peřej obtížnosti WW3. Ostatní se vrhají do vln také s velkým respektem. Obrovské balvany vytvářely neuvěřitelné vodní žumpy se šikmými válci po celé šířce řeky. Ne všem se podařilo zdolat záludný úsek bez cvaknutí. Ale byl to adrenalin pro každého zúčastněného. Ať pozoroval živel ze břehu, nebo přímo z lodi.

Jeden z peřejnatých úseků.

Zde už byli všichni rádi, že je konec.

Takových úseků bylo na celé plavbě přehršle. Nakonec jsme byli všichni rádi, že jsme uviděli autobus s vlekem. Ze všech nejvíc zářil Luboš. Ten strávil s Trollem více času ve vodě než na lodi. Plavali, dá se říci neustále. Už jsme je podezírali, že jim narostla ocasní ploutev. Luboš pokaždé když plaval, a bojoval s vodním živlem o život, jeho ruka o pomoc prosila. Plácal se nad hladinou a žadonil, „*zachraňte mně!!!!, jáá už nemůžu.*“ Na břehu se uklidnil decákem rumu a prohlásil: „*Takhle dobitej jsem nebyl, ani když mně seřezali cikáni,*“ a to je docela slušná vizitka. Lodě jsme museli vytahovat na silnici pomocí lana. Jako kdyby té dřiny na řece bylo málo. Po navázání jsme uháněli na sever hledat bydlení, které jsme našli až pozdě večer kolem půl jedenácté. Byl to odkladový plac na dříví kousek od silnice. Byli jsme tak utahaní, že nám to ani nevadilo. Udělal se strážný oheň. Pár nespavců vedlo moudré řeči a ostatní šli spát.

Čtvrtek 29.7. Polární kruh - Arctic circl

Ráno bylo jako obvykle teplé a všichni se pomalu dávali do kupy. V devět hodin odjíždíme, směr polár. Cesta byla dlouhá a nebyla ani zajímavá. Náladu v buse vylepšoval Henýs. Brnkal na kytárku a zpíval svoje balady. Ta o rytíři Mirkovi a paní Jitce byla úžasná. Nejvíce se líbila sloka, „*nechal jí zřevovat, až stříkala krev,*“ i děti věděly, že rytíř byl v právu. Kolem 17. hod se blížíme k cíli. Rovnoběžka 66° 33' se nezadržitelně blíží. Betonový pomník mjíme a Luboš znalec povídá. „*To není ono, to je vojenský památník.*“ Korunu všemu nasazuje Milda, když prohlásil: „*Na polár to máme ještě 20 km, tam mám dvě kešky.*“

Jedeme dál, po chvilce zjišťujeme, že jsme slavnou rovnoběžku přejeli, vracíme se zpět. „*To nemůžu ani doma na Kukliku říci, že jsem přejel Polární kruh, to by mně měli za pořádného vola,*“ stručně zhodnotil situaci Roman. „*To nemusíš hlásit, to oni stejně vědí,*“ prohodil náčelník. Bus se zaparkoval a byl dohodnutý čas na odjezd. Rozešli jsme prozkoumat okolí. Každý postavil malou kamennou pyramidku, aby nerozhněval Trolly. V pěkném obchodě nakoupily suvenýry. Když nastal čas odjezdu, Yenda, Gas, Erik a PB byli na cestě na vrchol blízkého kopce či hory. Rozhodli se najednou a nikomu nic neřekli. Zpět dorazili kolem 22 hod. Po jejich příchodu, proběhla malá výměna názorů, která skončila smírem.

Spokojení kluci na vrcholu.

Odjíždíme v půl jedenácté. Slunce nezapadá, a tak stále za světla se vydáváme zpět. Kolem půlnoci zastavujeme. Na břehu řeky stavíme stany. Diskutuje se u ohně a hodnotí se den. Poklidnou debatu rozpouští silná bouře, která nás zahнала do stanů. Po dešti Yenda, Gas, PB a Milda nemůžou spát a jdou prozkoumat blízké vodopády. Tím byl uzavřen účet dne

V pozadí vrchol, na který kluci vylezli, v popředí památník na rovnoběžce 66° 33'

Pátek 30.7. vodopády Laksfors

Ráno se dozvídáme od průzkumníků, že vodopády byly supr a velice vzrušující. Mokrý stany a spacáky se snažíme osušit ale marně. Odjíždíme kolem desáté hodiny směr Trondheim. Čeká nás dlouhá cesta cca 500 km na jih. Bus si uhání po pěkné silnici a ostatní pokukují z oken a pozorují krásnou krajinu. Je pod mrakem a chvílemi poprchává. Po určitém čase zastavujeme na malý odpočinek. Jdeme si prohlédnout překrásnou přírodní scenérii. Mohutné vodopády Laksfors na řece Namsen nám berou dech. Pastva pro oči. Řeka se s obrovským rachotem vrhá dolů, kde vytváří mohutné vývařiště. Vodní tříšť a páry se vznášejí nad řekou a vytvářejí nepropustnou bílou stěnu. Fantastický pohled zúročují neúnavní lososi, jak se marně snaží dostat proti vodnímu živlu do horních pater řeky. Do té doby jsem to viděl pouze v TV. Velká nádhera.

Vodopády Laksfors.

I když prší nálada je stále pozitivní. Po krátké zastávce pokračujeme dál směrem na jih. Na večer přijíždíme na pěknou mořskou pláž u městečka Steniker. Velká travnatá louka je to pravé místo na bydlení.

Zde na břehu u moře jsme našli krásné tábořiště.

Moře v odlivu a opuštěný bufet.

Děti se hned vrhly na prolejšačky a kolotoče. Součástí kempu bylo i sociální vybavení, které bylo k mání. Každý okamžitě nachází své místo na spaní. Moře je v odlivu, tak že pohled na mořský záliv bez vody nic moc. Začíná se vařit večere. Velké vrásky na tvářích všem přivádějí bouřkové mraky nad zálivem. Po deseti minutách spadne první kapka a v několika dalších okamžicích se strhne obrovský liják. Snažíme se ukrýt, kde se dá. Nacházíme útočiště pod střechou bufetu. Po chvilce zjišťujeme, že lemplové jsou všude. Norský klempíř odvedl velice špatnou práci. Po hodině neustálého deště začne pršet i do přístřešku a tím se definitivně

rozpustí sezení. Každý si popřeje hodně štěstí a jde se spát. Troll se uchýlil na WC a Henýs se zavrtal do regálu na dříví. Ostatní se odebrali do stanů. Stále prší a prší.

Sobota 31.7. Trondheim

Ranní slunce bylo pro mnohé vysvobození. Noční evakuace postihla spoustu lidí. Kdo si postavil stan v blízkosti busu, měl uvnitř cca 10 cm vody. Všechno mokré se sušilo na slunci a každý sděloval všem, jaká byla v noci zima v tom promočeném spacáku. Milda ho mohl ždímat, ale byl spokojený, našel dvě kešky a to mu za ty útrapy stálo. Kolem 10 hod přijíždíme do severní metropole Norska Trondheimu. Zaparkujeme v centru a vydáváme se na rychlou prohlídku města. Katedrála Nidaros je v obležení turistů.

Katedrála Nidaros.

Asi zde probíhaly nějaké místní oslavy, byla tu spousta atrakcí. Řemeslníci, kejklíři, trhovci něco jako na Křivoklátě o adventu. Vřeštění pištců a trubačů dávalo všem na vědomí, že potulní herci zanedlouho spustí svoji další taškařici. Do toho všeho se vinula vůně z opékaného vola přímo ze středu tržiště. Je na co koukat a co čuchat. Velkou pozornost upoutal kameník či sochař, který kamennému kvádru vtiskával svoji představu. Docela mu to šlo. Někdo říkal, že tesá našeho Trolle. Mám dojem, že ta socha byla hezčí. Zato místní kovář neomráčil ničím našeho kováře. Tonda jenom mávl rukou a nechtěl ani hodnotit pracovní úsilí. Z jeho výrazu bylo velice snadné vyčíst, co si o jeho práci myslí. Byl z toho tak rozhozený, že si místo piva koupil mlíko. No chápete to, já teda ne. Když jsme opouštěli město tak jsme málem najeli na místní chloubu z 16 století, dřevěný most, kam nesmějí místní ani na kole.

Škoda že tam byli policajti, Roman měl už zařazenou jedničku a že ho dáme. Nakonec jsme s obtížemi vycouvali a vydali jsme se na další cestu. V odpoledních hodinách jsme dojeli do údolí řeky Grims. Pěkné tábořiště na břehu bystré řeky udělalo radost všem. Zakrslé stromy všech tvarů dávaly najevo, že jsme daleko na severu. Lišejníky a všude přítomné exkrementy od sobů či losů nás upozorňovaly, že jsme v pustině. Jen nedaleké indianské TEE PEE hlásilo, že zde nejsme úplně sami. Ondra, starý tremp okamžitě rozdělal oheň a bylo dobře. Ten večer bylo dosti chladno, tak kolem 10°C. Sušily se spacáky, posedělo se, také něco popilo a v pohodě se šlo spát.

Tábořiště na řece Grims.

Neděle 1.8. řeka Atna 12 km

Vstávalo se za sluníčka, po vydatné snídani, kdy už jsme se chystali házet na vodu, přišel hloubavec Fanda a upozornil náčelníka, že to není řeka Atna, kterou chceme jet, ale řeka Grims. Vloudila se malá chybička, i mistr tesař se utne, jak praví jedno přísloví. Po krátkém průzkumu mapy se mu dalo za pravdu a jelo se na tu správnou řeku. Po cestě jsme se dohadovali, coby jsme dělali, kdybychom byli tady a Roman s busem někde jinde. Našli jsme řešení, určitě bychom se našli. Ještě že máme Fandu.

Ráno na řece.

Na řeku jsme dávali lodě u malého mostíku. Voda byla čistá a nevyznačovala se zvláštní divokostí, i když místama byla svižná. Po pravém břehu řeku lemoval horský hřeben a lišejníková pole s pokroucenými stromy. Nádherné byly písčité pláže, které vábily ke koupání. Docela slušná kosa zabránila všem smočit tělo v krásných tůních. Po řece jsme jeli cca 15 km. Nečekaly nás tentokrát žádné pastičky ani velké peřeje, jenom klidná a kouzelná tichá řeka. Zkrátka velká pohoda. Jenom jsme si užívali krásnou severskou krajinu a velké ticho. Končilo se rovněž u mostu. Pod malým přístřeškem jsme si udělali oběd a po té jsme odjeli na řeku Loru.

Poklidná ale velmi studená řeka Atna.

Švícko a Katka jako vedoucí loď.

Alča a Adélka se tváří velmi spokojeně.

Cestou jsme zastavili u místního symbolu horníků. Třímetrové hornické kladivo je už vidět z daleka. U pumpy jsme nabrali vodu a pokračujeme do centra této oblasti, města Dombas. Hodinová zastávka byla dostačující na prohlídku a malý nákup. Všude na nás pokukovali malí i velcí Trollové. Po půl sedmé pokračujeme dál. Kouzelné místo na řece Loře jsme našli docela snadno. Nádherná dravá řeka byla ještě ozářena severským sluncem. Bus jsme zaparkovali mimo cestu a velkých hromad naštípaného dříví. Každý si našel svoje místo na spaní. Na večer jsme se vydali a večerní výlet do 3km vzdáleného místního skanzenu.

Zde na kraji lesa jsme se zabydleli, v pozadí hromada naštípaného dříví.

Cesta vedla podél řeky. Úžasné peřeje nenechali nikoho z nás v klidu. Za necelou hodku jsme došli k nádhernému místu. Pro nás neskutečná paráda.

Cestou ke srubům.

Přírodní skanzen.

Namletá mouka

Milda si dal šlofika

Trol sleduje Mildu v akci

Pohled do kuchyně

Venkovní ohniště

Vantroky a brusný kámen

Seskupení několika starých srubů plně funkčních nám všem vyrazilo dech. Jeden byl vybaven jako kuchyň se vším co k tomu patří. Kuchyňské nádobí, kamna jen zapálit, potraviny, ingredience. Dokonce tam byla čerstvá kytka ve váze. Rozečtená kniha, spoustu oblečení a kasička s penězi, u které byl ceník, kolik zaplatit když zbloudilý turista využije nabízené možnosti. Venku bylo připravené ohniště s různými kotlíky a miskami. O kousek dál jsme si prohlédli funkční vodní mlýn z 16 století. Namletá mouka v hadrových pytlíčcích byla připravena k odkupu. Za jeden sáček se do kasičky zaplatilo 50 Kr. O kus dál byla úžasná starověká kovárna. Dominantou byl velký ruční měch na vzduch. Milda rozdělal oheň, a zkoušel vykovat něco jako kroužek. To co vybouchal, vůbec nevypadalo, že by to bylo kulatý. Rozhodně by se nemohl živit rukama. Když držel kladivo v ruce, byl nebezpečný sám sobě a také všem kdo stáli v jeho blízkosti. Už vím, proč dělá bachaře. V těsné blízkosti kovárny burácela mohutná peřej, která dávala tomuto opuštěnému místu pocit tajemnosti. Jako třešnička na dortu byl poslední srub upravený jako noclehárna. Krásné dřevěné postele, peřiny, deky a čisté oblečení ve skříni a na policích. Úžasné, jenom jsme čekali, že každou chvíli přijde domácí a postaví na kafe. Na zpáteční cestě jsme si kladli otázku, jak je to možné, že to nikdo nezciží a neponičí. Pak jsme na to přišli, za celou dobu jsme neviděli ani jednoho lotra ani cikána. No zkrátka jiný kraj, jiný mrav. Hezký den a večer jsme zakončili u ohně.

Pondělí 2.8. Cesta Trollů, Zlatá cesta

Zkrásného místa jsme odjížděli kolem osmé hodiny. Uháněli jsme po silnici do městečka Andalsnes, což je vstupní brána do tzv. Zlaté cesty, Cesty Trollů. Silnice vedla podél krásné řeky Rauma národním parkem Romsdalen. Stále bylo na co se dívat. Prohlédli jsme si nejdramatičtější úsek na řece.

Pohled na vodní živel, tudy se ten nešťastník pokoušel projet na kajaku.

Konec soutěsky.

Martin, Věrka a trollvé

Jinak celkem poklidná řeka najednou prudce padá do úzké skalní průrvy. Je vidět jen bílá pěna a vodní tříšť. Po třiceti metrech se zase mění v poklidnou řeku. Nádherná soutěska se stala osudnou jednomu německému kajakáři, který jí chtěl pokořit. Bohužel neměl sebemenší šanci. V malém obchůdku jsme nakoupili suvenýry a pokračovali dál. Krátce po desáté jsme zastavili v městečku Andalsnes. Zde jsme si jako zajímavost prohlédli kapli v železničním vagoně. Velká rarita.

Magda se jde pomodlit.

Otče náš jen jsi na nebesích.....

Jinak tam nebylo celkem nic, co by stálo za pozornost. Na Zlatou cestu Trollů jsme vyjžděli krátce po jedenácté. Bylo trochu pod mrakem. Cesta jedenácti serpentinami na vrchol nahoru nám trvala 40 min a procházela nádhernými horskými scenériemi. Překonali jsme výškový rozdíl 800 m. Měli jsme štěstí, mraky se rozptýlily a viděli jsme celé údolí v plné kráse.

Tudy jsme stoupali na vrchol.

Pohled z vyhlídky do údolí.

Pohled na fjord Geiranger.

Po cestě jsme viděli spoustu nádherných míst.

Po nezbytném focení jsme pokračovali dále. Ve městečku Lingas jsme se nalodili na trajekt a přešli jsme nevelký fjord a blížili se k nejznámějšímu norskému fjordu Geiranger, jehož dominantou je krásný vodopád Sedm sester.

Konečně nám přijíždí trajekt.

Z městečka Geiranger jsme opět šplhali serpentínami na vyhlídku Dalsnibba. Stoupání bylo velmi prudké a dosahovalo až 12%. Nahoře byl nádherný výhled na okolní vrcholy, ledovec Jostedalsbreen a hluboko ležící údolí. Úchvatné okolní scenérie uspokojili každého z nás.

Pohledy z vyhlídky Dálsnibba.

Bydlení jsme si našli u krásného vodopádu u řeky Otta. Bus jsme nechali na kraji lesa. V těsné blízkosti stál krásný lesní srub. Jednoduchá okna dávala možnost nahlédnout do vnitřního zařízení. Žádné bytelné okenice. Jen kadibudka byla zamčena na malý visací zámek. Na večer se šlo ještě prozkoumat místní vodopád. Obrovská nádhera. Horská říčka Stamae zde dokázala vytvořit neskutečnou přírodní nádheru. Večer se opět sedělo u ohně a bylo nám všem moc dobře.

Bydlení na řece Otta.

Vodopády na řece Stamae.

Dolní část říčky.

Večer plný pohody.

Úterý 3.8. řeka Eidsvatner 10 km

Odjezd je kolem poledne. Cestou si prohlížíme peřeje Pollfos. Dáváme si malou svačinku. Zde byl největší atrakcí stylový kemp. Malé chatičky měly střechy z nádherných drnových porostů. Něco po jedné hodině si prohlížíme městečko Lom.

Zde jsme zahájili plavbu.

Lom a dřevěný kostelík.

Zdejší největší rarita, dřevěný kostel z 13 stol. udělal radost Mildovi. Našel zde jednu kešku. Sluníčko nám přeje a tak spousta vodáků odpočívá v parku jen tak a užívá si nádherného odpoledne. Po druhé hodině pokračujeme dále. Cestou nabíráme vodu u vodopádu a Fildovi se podařilo vylít šťávu na podlahu v buse. Šťáva byla všude, dokonce náčelníkovi natekla do bot. Tatínek Yenda vytírá a ostatní mu fandí. Jsme ve výšce 1420 m/nad. m. Pomalounku klesáme dolů a přijíždíme k řece Eidsvatner. Hledáme nejvhodnější místo, kde bychom mohli hodit lodě na vodu. Našli jsme ho pod městečkem Turtargo.

Závěrečná peřej, před vplutím do fjordu.

Zde už jsme na moři.

Slunce nám přálo a tak krátká jízda po řece, která ústila do fjordu Lustrafiorden, byla pěkným zpestřením pěkného dne. Lodě jsme navázali na pěkné travnaté pláži v městečku Skjolden a odjeli k cíli dne na střelnici nedaleko ledovce Nigardsbreen. Na střelnici dojíždíme ve 20.30 a zabydlujeme se. Za necelou hodinu přichází místní hajný a oznamuje nám, že musíme místo opustit. Ve 22.30 odjíždíme hledat jiné bydlení, které naházíme o jeden km výš. Stany jsme postavili na odpočívadle u silnice, těsně u řeky Jostedela. Na to, že jsme stavěli stany kolem půl jedenáctý večer, to byl nóbl hotel. Přivítala nás velká chlupatá zrzavá kočka. Nechala se drbat a byla velice milá. Spát se šlo v pohodě.

Středa 4.8. řeka Jostedela 18 km

Budíček kolem osmé. V poklidu se nasnídáme a v 9.30 odjíždíme k ledovci. U ledovce zaplatíme 100 norských Kr za použití soukromé silnice a vydáváme se pěšmo k ledovcovému splazu. Cesta vede podél nevelkého jezera a je více než krkolomná. Po necelé půl hodině docházíme k ledovci. Je mírně pod mrakem. Z ledovcové hory vytéká bouřlivá řeka. PB na ní zasněně kouká a představuje si, jak z toho tunelu vyjíždí na kajaku a mává všem těm zvědavcům, kteří si ho fotí. Po chvíli mraky ustoupí a sluníčko zazáří. Nasvítí ledovec, který se ukazuje v plné své kráse. Na parkovišti Roman rozmlouvá s řidiči českého autobusu. Vedou normální řeči a řidič z Kukliku se dozvídá, že nějaký český řidič zaplatil 30 000 Kč pokutu za dva kartony piva navíc. Ten se orosil, když si představil, kolik by vyfasoval, kdyby nás čapli. Při výjezdu byl tak rozrušen, že se nešetrně opřel busem o dřevěný mostík a odřel trochu nárazník. „*Ještě že to nebyl železný most. To by mně jeblo, takhle to spraví půl kila kytu a jeden sprej,*“ ulevil si Roman a vyrazil na zpáteční cestu. Na vodu jsme házeli kousek pod malou elektrárnou.

Pohled z povzdálí na ledový splaz.

Tající ledovec vytváří neuvěřitelné útvary.

Ještě před několika lety byl ledovec až u jezera.

Řeka byl živá a slibovalo pěkné vodácké dobrodružství. Po krátké chvíli nás čekala slušná adrenalinová peřej a po dalších km další. Řeka měla spád, peřeje dávaly řece náboj. Plavba ubíhala velmi rychle. Po dvou hodinách přijíždíme do ústí řeky, která vtékala do fjordu Lustrafiorden. Po moři jsme pádlovali asi 2km do městečka Mariofjora. Každá posádka, která dorazila do cíle, byla cvaknutá. Této činnosti se ujal Švícko. Sluníčko hrálo a tak to nikomu nevadilo.

Tady jsme začali.

Zatím ještě klídek a pohoda.

Kdo nenašel, odvahu šel po břehu.

Linda s elegancí grácie zdoláva krásnou peřej. Tonda a Henýs jenom přihlížejí.

Martin je v peřejích jako doma.

Konečně v cíli, zde jsme ukončili plavbu.

Při navazování nás pozorovaly dvě hravé vydry, které se skovávaly v hromadě dříví. Když jsme opouštěli toto místo, tak jsme projížděli nejkratší silnicí v Norsku. Silnice č.603 měří pouhých 203 m. Kolem 22. hod jsme zastavili kousek před Oslem u městečka Fla. Pěkné místo na řece Hallingdall. Útulný plácek kousek od železničního mostu se všem líbil. Sedělo se dlouho do noci, někteří jedinci drželi hlídku celou noc.

Tábořiště na řece Hallingdall, železničního mostu.

Čtvrtek 5.8. Oslo

Tonda s Mildou sedí u ohně a rozdávají smaženici. Kovář je u vytržení. Všude samý křemenáči a nikde žádný houbař. Dostal pochvalu od každého za dobrou snídani a v 9.45 odjíždíme do metropole Norska. Zaparkovali jsme u muzea Framu a Kon-Tiki. Po prohlídce jsme odjeli do známého parku Vigeland. V parku se nachází 212 bronzových, železných a žulových soch.

Legendární loď Fram.

Pohled na přístav.

Centrální park Vigelandu.

Fontána

Monolit 17m vysoký, který tvoří 121 vzájemně propletených postav.

Krásná podívaná. Zde nás zastihne slušný déšť. Po té jsme zaparkovali v centru města a rozběhli se na krátkou prohlídku města. Čas odjezdu byl stanoven na 16.30. V době odjezdu chyběli Pražáci Ondra s Magdou. Nekompromisní policajt nás z místa parkování vypakoval. Černého Petra vyfasoval náčelník, který vystoupil a čekal na zbloudilce. Bus odjel neznámo kam. „*Sejdeme se někde támhle za hodku,*“ pronesl Roman a odjel. Ve stanovený čas jsme byli opět pospolu a uháněli směr Švédsko. Cesta po dálnici ubíhala rychle a kolem 22 hod nacházíme slušné bydlení u jezera. Když odbila půlnoc, všichni už spali.

Už zase jdeme bydlet, tábořiště u dvou kadibudek.

Pohled na poslední tábořiště v Norsku.

Pátek 6.8. Göteborg

Ráno jako každé jiné. Rychlá snídaně, koupel v jezeru a hurá směr Göteborg. Při jedné zastávce u pumpy se Roman asi nadýchal více výparů a při výjezdu na dálnici zamířil zpátky na Oslo. „*Tak ty mě nevěříš, že jedeš jinam,*“ prohodil ledabyle náčelník. Roman něco zamumlal o pitomcích a za chvíli jsme měli Oslo na dohled. Na dalším sjezdu obrátil a už jsme mazali správným směrem. „*Romane, jak to děláš?, během jedné hodiny jedeme už podruhé kolem stejného místa,*“ dostal jízlivou otázku od Erika. Všichni se smějí, jen náčelník se drží za hlavu, při pomýšlení kolik peněz vylítlo oknem. Po chvíli nás předjíždí mikrobuse s nápisy orientační běh. „*Toho se drž, ten nezabloudí,*“ přiložil si polínko do ohně Koťátko. „*Drž hubu, když jsi seděl v zadu, tak vpředu byl klid.*“

Největší trojstěžník současnosti v přístavu.

Každá loď se musí někdy opravit.

Po celou dobu prší. Kolem poledne jsme v Göteborgu. Luboš nám udělá exkurzi městem. Zastavujeme na vyhlídce, kde máme celé město jako na dlani. Za krátkou dobu víme všechno. Kde je přístav a kde opera. Zde se dobře najíte a támhle nic neuvidíte. Něco málo po 16 hod odjíždíme směr mořské pláže Melbi. Počasí nám přeje a tak se jdeme koupat.

Na písčitých plážích v Melbi.

Po mořské koupeli jedeme bydlet na řeku Lagan do kempu u plechových kanoí. Místo nacházíme celkem snadno. Sotva stany stojí, už hoří oheň. Večer se družíme s místními švédskými výletníky. Švédové se hrozně diví, že máme tolik alkoholu sebou. Když se dovídají, že jsou to už jenom zbytky, strašně nám závidí. Švédové jsou během chvilky z našich zásob zpití, jako Finové. Angličtina se ozývala všude. Co jsme potřebovali, to jsme se dozvěděli a oni také. Milda ráno kolem 4 hod popadl sekeru, a šel urubat strom. Když si jí zasekl podruhé do zad, šel si lehnout. Při tom málem rozšlapal svůj stan. Zakopl a vzal ho útokem. Upadl, pak se zvedl a znova upadl. Válel se po stanu jako zběsilý. Těžko se mu divit. Byl na šrot. Švédům se jeho vystoupení moc líbilo. Zkrátka předvedl nádherný tanec se sekerou kolem stanu, hotový koncert. Byl to povedený závěr. Vypilo se všechno, co se dalo. Získali jsme nové obdivovatele a přátele.

Tady jsme prožili poslední noc.

Sobota 7.8. Kodaň, pivovar Tuborg

Ráno bylo pěkné. Každý druhý se držel za hlavu a přemýšlel po čem ho tak bolí makovice. „*To bude ten severský vzduch,*“ prohodil flegmatik Fanda. „*Hovno vzduch, ale chlast,*“ suše a s tichým hlasem prohodil Milda, když se sháněl po vyprošťovacím pivu. Žádné nebylo. „*Počkej si do odpoledne, pak se budeš moci utopit v pivu, jedeme do Tuborgu na exkurzi,*“ když dostal tuto informaci, evidentně pookřál. Odjíždíme v 10.47 a naši noví přátelé nám mávají na cestu. Atmosféra v buse je vynikající. „*Kudy pojedeme?*“ lehce prohodil řidič z Kukliku. „*Kolem ležící krávy to vem doprava a jsme z toho venku,*“ glosoval situaci náčelník. Všude se totiž povalovaly spokojené krávy.

Před vstupem do Kristiánie.

Ani nevím co to je, ale je to v Kodani.

PB si zájmem prohlíží vystavené exponáty.

Pivovarské kotle.

Závěrečné posezení.

Cesta do Dánska proběhla celkem bez závažných momentů, které by se musely zaznamenat. Dánská metropole nás vítá krásným počasím. Nejdříve se jedeme podívat na vílu. K našemu zděšení víla se nachází Sanghaji na výstavě. Tak jsme shlédli pouhou video expozici. Nasedli jsme a do busu a projížděli jsme městem. Po krátkém hledání, jsme zaparkovali před pivovárem. Zakoupili vstupenky za 8 EUR a prošli jsme celou expozici. Všechna čest, mají to pěkné, ale na plzeňský pivovar nemají. Závěrečná posezení v jejich pivnici nic moc. Další zastávka byla ve světově známém feťáckém doupěti Kristianie. Zajímavý pohled na svět. Drogy všude kolem a nic se neděje. Žádný policajt. Všude vládne pohoda a tupé pohledy. Kodaň jsme opouštěli kolem páté hodiny. Museli jsme stihnout trajekt na 21. hod do Německa. Nalodění proběhlo v poklidu. Na lodi jsme využili levného nákupu zboží a kolem jedenácté hodiny jsme už mířili zpět do Kladna, kam jsme dorazili v osm ráno.

Závěr

S odstupem času hodnotím zájezd jako velmi úspěšný. Dovoluji si tvrdit, že jsme si užili skoro vše, co bylo předem slíbeno. Poznali jsme jiný kraj a sjeli jsme si neznámé řeky, které přinesly úžasné prožitky a vzrušení. Viděli jsme nádherné hory, řeky, vodopády a okouzlující přírodu. Ozdobou každého dne byly romantické večery u ohně a nekonečné debaty o ničem. Rozprava o losech a sobech mě bude obveselovat ještě řadu let. Touto cestou chci poděkovat oběma řidičům, jak našemu řidiči z Kukliku Romanovi, tak i Švickovi za perfektně odvedenou práci a za šíření dobré nálady. Velký dík patří vám všem, kteří jste absolovali tuto dlouhou a náročnou cestu a stále jste hýřili vtipem a pohodou. Děkuji za velmi korektní chování vůči drobným nedostatkům, které se po cestě vyskytli. Pokud jsem někomu neuspokojil jeho očekávání, tak se omlouvám, stejně tak i za některé dlouhé přejezdy. Přesto věřím, že i vy budete na cestu na daleký sever vzpomínat jenom v dobrém a v mysli vám zůstanou jen krásné vzpomínky.

Bilance: po silnicích a lesních cestách jsme ujeli 6752 km a po pěti řekách jsme najezdili 81 km.

Tak to viděl a zapsal Fída